

moci v tomto státě. Soudní síň byla obložená dřevem a čalouněním a na zdech visely portréty právních teoretiků z dávných časů sahajících až do doby po americké občanské válce. Samotné přelíčení však běželo plně v intencích jednadvacátého století: na stolech obžaloby i obhajoby ležely notebooky a tablety a i soudce měl před sebou tenký monitor s vysokým rozlišením. Nikde v sále by se nenašla jediná právnícká kniha.

Na galerii se sešla asi třicítka diváků. Většina jich chtěla vidět nechvalně proslulého obžalovaného, ale nedalo se vyloučit, že pár jich přišlo i na Rhyma.

Coughlin, kterému Rhyme tipoval něco kolem padesátky, prohlásil: „Přejdu tedy k podstatě mého křížového výslechu.“ Zalistroval v poznámkách. Knihy tu sice nikde neležely, ale na stolech obou protistran by Rhyme snadno napočítal dobrých padesát kilo lejster.

„Děkuji vám, pane,“ reagoval soudce.

Práce kriminalisty, tedy soudního experta podílejícího se na vyšetřování trestné činnosti, se jen zčásti odehrává v laboratoři; neméně důležitým aspektem je i umění obhájit své závěry u soudu. Žalobce potřebuje odborně zdatného svědka, který dokáže srozumitelně prezentovat své závěry a pak trpělivě a účinně odrážet veškeré útoky obhajoby. Pokud by obhajoba svědka znevěrohodnila, dokáže sice kvalitní státní zástupce jeho pošramocenou pověst do jisté míry napravit, ale rozhodně je lepší vůbec se do úzkých nedostat. Lincoln Rhyme byl sice povahou samotář, který nejraději tráví čas ve vědecké laboratoři, ale na druhou stranu to nebyl typický introvert. Koho by nebavilo předvést před porotou pár nabubřelých póz a pak si to rozdat s advokátem obhajoby?

„Během přímého výslechu jste vypověděl, že na místě vraždy Leona Murphyho se nenacházely žádné otisky prstů mého klienta, je to tak?“

„Ne, to jsem nevypověděl.“

Coughlin se zamračil a zadíval se do žlutého bloku, který mohl obsahovat trefné postřehy, ale taky klikyháky nebo recept na hovězí hrudí. Rhyme měl shodou okolností hlad. Bylo deset hodin dopoledne a on prošvihl snídani.

Coughlin se podíval na svého klienta, dvaapadesátiletého Viktora Antonyho Buryaka. Ten byl stejně tmavovlasý jako jeho poskok, ale měl tělnatější postavu, slovanské rysy a světlou kůži. Na sobě měl antracitový oblek šitý na míru a pod ním vínově červenou vestičku. Z jeho obličejů číselo zvláštní bezelestnost. Rhyme si ho klidně dokázal představit, jak na církevní dobročinné večeři servíruje palačinky, každého rodiče si pamatuje jménem a každému dítěti dává dvojitou dávku sirupu.

„Chcete, abych vám vaši svědeckou výpověď přečetl?“ Coughlin, který teď kolem Rhyma proplouval jako žralok kolem návnady, zvedl dlaň.

„Není třeba. Pamatuji si ji. Konstatoval jsem – pod přísahou, aby bylo jasno –, že ze všech otisků prstů sňatých na místě vraždy Leona Murphyho nebyl žádný identifikován jako otisk vašeho klienta.“

„A jaký je v tom rozdíl?“

„Podle vás jsem vypověděl, že se na místě činu *nenacházely* otisky prstů vašeho klienta. Jenže on jich tam možná nechal milion. To jen daktyloskopický tým žádné nenašel.“

Coughlin obrátil oči v sloup. „Žádám o vyškrtnutí odpovědi.“

Soudce Williams se obrátil k porotcům: „Odpověď pana Rhyma neberte v potaz. A vy zkuste otázku přeformulovat, pane Coughline.“

Advokát se zatvářil dotčeně a vyhrkl: „Pane Rhyme, na místě, kde byl zastřelen usvědčený zločinec Leon Murphy se *nenášly* žádné otisky prstů mého klienta, je to tak?“

„Na to nedokážu odpovědět, protože nevím, zda oběť byla, či nebyla usvědčeným zločincem.“